

Діана

Максим Рильський

Заснув Ендіміон на місячній поляні,
Де смольний дух трави і сосен престарих.
До милих уст його, рожевих і пухких,
Богиня хилиться в нестримному бажанні.

А сонце вигляне із-за снігів гірських.
Скупавшись в дзвінкім зеленім океані, —
І сором стане їй, незайманій Діані,
І чути лиш здаля її мисливський ріг.

Так смертного душа у тиші чарівничій
Розкриє погляд свій і глибину свою
Назустріч рідному і заглядає в вічі.

Так я в час творчості нічого не таю, —
Але як день прийде і день мене покличе,
Я, стілос кинувши, до молота стаю.